

Kierownictwo Harcerskich Drużyn Ąeglarskich i V Konferencja

Kategoria : [Z historii wodniactwa](#)

Wiktor Wróblewski 18.11.2003 09:30

Dotychczasowy Referat Ąeglarski przy Wydziale Wychowania Fizycznego Główniej Kwatery Harcerzy, wobec wzrostu zainteresowania Ąeglarstwem w harcerstwie, a także wzrostem liczby i liczebności Harcerskich Drużyn Ąeglarskich przemianowano na Kierownictwo Harcerskich Drużyn Ąeglarskich. Na jego czele stanął harcmistrz Witold Bublewski.

Pierwszą pracą kierownictwa było opracowanie planu na okres trzech lat. Specjalny nacisk położono na sprawy morskie. Następne trzy lata, to lata wytężonej pracy, w której krok za krokiem osiągnano coraz wyższy poziom wykształcenia, uznanie władz państwowych, harcerskich i społeczeństwa, ulepszano formy organizacyjne, podjęto akcję wydawniczą, opracowywano stopnie Ąeglarskie, a wszystko to dokonywane było przy stałym wzroście ilościowym drużyn Ąeglarskich.

Co roku organizowało kierownictwo ogólnopolską konferencję Ąeglarską, bądąc rewizją i zaangażowania w pracy drużyn wodnych, W dniu 10 lutego rokrocznie wszystkie drużyny i zastępy obchodzą rocznicę odzyskania dostępu do morza, pod nazwą "Apel Morza".

Pozostając początkowo poza Polskim Związkiem Ąeglarskim, harcerstwo wypracowało w 1932 roku własny system stopni. Postanowiono system ten wprowadzić na V Konferencji Kierownictwa Harcerskich Drużyn Ąeglarskich, do którego w tym czasie poza Witoldem Bublewskim weszli: Jan Kuczyński, absolwent Szkoły Morskiej i Józef Michałowski.

System harcerski był pięciostopniowy. Najniższym stopniem był wioślarz, następnie kolejnymi były: żeglarz, żeglarz morski, sternik morski i kapitan żeglugi morskiej. Poza tymi stopniami harcerstwo wprowadziło również stopnie: instruktora żeglarstwa śródlądowego i instruktora żeglarstwa morskiego. Konferencja z 8 grudnia 1932 roku, odbyta już za kadencji Mariusza Zaruskiego, jako prezesa Polskiego Związku Żeglarskiego, miała zasadnicze znaczenie dla rozwoju żeglarstwa w harcerstwie. Przyjęto bowiem na niej nowe przepisy i regulaminy drużyn żeglarskich oraz trzyletni program pracy harcerstwa wodnego. W programie tym przewidziana nabycie harcerskiego jachtu szkolnego do dalekich podróży morskich oraz uruchomienie w Gdyni harcerskiego ośrodka morskiego. Potrzeba takiego ośrodka wynikała z konieczności morskiego szkolenia harcerzy, pochodzących głównie z drużyn z górnego kraju.

Konsekwencją utworzenia własnego systemu stopni było również rozpoczęcie wydawnictw podręcznikowych harcerstwa. W harcerskiej biblioteczce drużyn żeglarskich wydano do 1939 roku włącznie 14 podręczników, na podstawie których prowadzono szkolenie młodzieży na morzu i na wodach śródlądowych. Wyróżnić się wydany w 1937 roku podręcznik na stopień żeglarza zatytułowany "Żeglarz", oficjalne wydawnictwo Główniej Kwatery Harcerzy, opracowany przez Kazimierza Cynkutisa, porucznika Marynarki Wojennej Jerzego Bąeszyńskiego, poległego w kampanii wrześniowej, Witolda Bohdynowicza i innych. Podręcznik był bogato ilustrowany przez inżyniera Zygmunta Budko, Antoniego Hergecella i Macisawa Kociejowskiego.